

Đề bài

**Em hãy kể
lại một việc
làm tốt của
mình.**

Bài làm 1

Buổi sáng chủ nhật mát mẻ, em tỉnh dậy thì không thấy bố mẹ đâu, em chợt nhớ ra rằng hôm nay bố mẹ phải về quê giỗ cụ. Em đi đánh răng, rửa mặt rồi lấy gối xô bố mẹ đặt trên bàn ăn: Ăn xong, em chợt nhớ ra còn một số bài tập chưa hoàn thành, em lấy ra làm nốt. Khi học xong, em thấy thật nhàm chán, bỗng nhìn lên giường, em nảy ra ý định để làm bố mẹ bất ngờ.

Em nhảy lên giường tháo bốn đầu dây màn ra, cầm bốn đầu dây em rũ cho thật phẳng rồi gấp vào. Bây giờ, em để màn với gối vào một góc rồi kéo lại ga giường cho thật phẳng. Làm xong trên giường, em sắp xếp lại sách vở trên bàn. Bỗng cái bút của em rơi xuống, em cúi xuống nhặt cái bút thì thấy trong gầm ghế đầy bụi bẩn và rác, những mảnh giấy bé Bi hôm qua xé cũng bay vào đây, những con gián gớm ghiếc, ngọ nguậy cái đầu bò đi bò lại trông thật kinh khủng. Thấy cảnh tượng đó, em liền chạy đi lấy cái chổi trong góc tường ra. Thò xuống gầm ghế, em lùa ra, những con gián thấy chổi của em lùa vào liền chạy tán loạn. Con mèo Tôm nhà em về thấy vậy liền nhảy vào, chặn đường những tên gián lại, ném bên này, ném bên nọ làm những tên khác bỏ chạy tán loạn. Em vừa quét vừa cười. Quét đến cửa em lấy xẻng hốt rác, hốt rồi đổ vào miệng chú gấu nhỏ. Nhà đã hết bụi, em vẫn thấy còn vết ố, bẩn. Em lấy giẻ lau nhà, lấy một chậu nước có pha nước lau nhà. Em miết thật mạnh tay. Những vết ố hời này, bây giờ đã được thay bằng màu trắng của sàn nhà. Em thử đi thì thấy đã sạch. Nhìn lại nhà thì thấy đã sạch, thoáng mát. Nhìn ra ngoài sân, em thấy quần áo vẫn còn treo đầy. Em ra sờ thì thấy quần áo đã khô từ bao giờ. Em vơ hết quần áo lại mang vào nhà. Tháo hết mắc ra, em gấp thật cẩn thận, quần áo của ai thì cho vào tủ của người ấy. Trong tủ của em, quần áo được chia làm hai bên, một bên là áo, một bên là quần. Mùi thơm của quần áo lan tỏa khắp phòng. Em mở ti vi lên xem trong một căn phòng sạch sẽ và thơm tho. Đến trưa mẹ em về và khen em.

Các bạn ơi, khi làm xong một việc tốt, ai cũng vui vẻ đúng không nào? Và sau khi làm bài xong, ai cũng được khen. Các bạn có dám thi với mình xem ai làm được nhiều việc tốt không nào?

Nguyễn Nhật Minh

Lớp 6A3 Trường THCS Láng Thượng

Bài làm 2

Chẳng bao giờ em làm được một việc tốt đáng kể hay chí ít là làm người khác thấy vui, chỉ trừ có một lần khi em còn học lớp 2. Lần đó em đã nhặt được của rơi và trả lại cho người mất.

Chiều hôm ấy, em trực nhật nên phải ở lại lớp một lúc để đổ rác. Lúc em đang đi trên sân trường thì bỗng em giẫm phải một vật gì cứng cứng. Em cúi xuống nhặt lên thì thấy: Ô! Hóa ra là một cuốn tiểu thuyết khổ 18 x 7cm của

nhà sách Trí Tuệ, cuốn Đầu giáo sư Powel của tác giả A.R Belger. Cuốn sách này được bọc ngoài bằng nilon trong nên có lẽ người mắt mới mua về chưa đọc. Em cũng chưa đọc nó nhưng đã biết ít nhiều về nó qua lời nói của bố mẹ. Hình như nó là một cuốn tiểu thuyết rất hay. Em lật xem bìa sau của cuốn sách thì thấy một đoạn văn ngắn kể lại tóm tắt nội dung cuốn sách. Nó càng làm em chắc chắn về suy nghĩ của mình. Trong đầu em hiện lên ý nghĩ lấy luôn cuốn sách này. Thế là, em ngó xung quanh xem có ai không. Thôi chết! Còn bác bảo vệ. Em chờ bác bảo vệ để ý đi chỗ khác rồi nhanh tay rút luôn cuốn sách vào cặp tung tăng chạy ra khỏi cổng trường. Trên đường, em không thôi nghĩ về những tình tiết hấp dẫn, li kì của cuốn sách. Ôi! Thú vị biết bao! Nhưng cái đầu em không chỉ nghĩ đến một chuyện, nó lái sang một chuyện khác. Chuyện về người bị mất. Vì có cái đầu ham nghĩ nên em không biết phải phân xử ra sao, mang về đọc và giữ làm của riêng hay trả lại cho người bị mất đây! Hai phương án đánh nhau, xáo trộn trong đầu em. Vừa lúc đó, em về đến nhà. Em chào bố mẹ rồi đặt mình lên chiếc giường ở phòng riêng. Em lại tiếp tục suy nghĩ. Mà phải rồi! Mẹ là người có kinh nghiệm trong cuộc sống, mình nên hỏi mẹ xem sao! Em nghĩ, thế là em chạy xuống tầng 1, đưa cuốn sách cho mẹ và kể đầu đuôi câu chuyện cho mẹ nghe. Nghe xong, mẹ cười và bảo:

– Bây giờ, con hãy đặt mình vào tình huống như người mất mà xem. Chắc chắn con sẽ rất buồn và lo lắng vì bố mẹ sẽ mắng khi làm mất cuốn sách khá đắt: 25.000đ cơ mà! Đấy, con hãy tự nghĩ là quyết định đi.

– Quả thật nếu em là người mất thì cũng sẽ có những cảm giác như mẹ nói. Mà nếu các bạn biết thì lòng tin của các bạn đối với em sẽ chẳng ra gì nữa! Em quyết định sẽ trả lại. Sáng hôm sau, em mang cuốn sách đưa cho cô Tổng phụ trách. Vừa lúc đó, có một chị lớp Năm hót hơ hót hải chạy đến. Khi cô Tổng phụ trách đưa chị cuốn sách và giới thiệu em với chị thì chị ấy cảm hơn em rồi rít. Lúc em về lớp, các bạn xô đến quanh em và khen em.

Khi đó em thực sự là rất vui. bây giờ em mới biết giá trị của những việc làm tốt. Nó vô hình nhưng nó lại có thể mang niềm vui cho tất cả mọi người.

Vũ Minh Ngọc – Tiểu học Cát Linh